

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 66

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 30/07/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm qua giảng đến “*nghi mẫn nhân chi hung, lạc nhân chi thiện; tế nhân chi cấp, cứu nhân chi nguy*” (nên thương xót trước việc ác của người, vui mừng với việc thiện của người; giúp người lúc khẩn cấp, cứu người khi nguy nan). Hung tai nguy cấp ngày nay có thể nói đã đạt đến cực điểm, con người đã không phải một người, hai người, cũng không phải trăm người, ngàn người, ngày nay chúng ta xem thấy bốn câu nói này gần như là chỉ cho toàn bộ loài người trên địa cầu gặp phải tai nạn lớn. Thương xót, không phải chỉ có một cái tâm thương xót, nó có công dụng gì đâu? Thương xót là cần thể hiện bằng hành động, mà hành động này là triệt để sám hối từ trong nội tâm, trong tôn giáo gọi là “hối cải”, đó mới là sanh khởi tâm thương xót chân thật.

Tai nạn lớn trên thế giới hình thành như thế nào? Trong các buổi giảng kinh, chúng tôi đã giảng rất nhiều lần. Trước tiên bạn phải nhận thức, chúng ta hiện nay đang sống trên địa cầu này, thái dương hệ này, hệ ngân hà này là y báo của chúng ta. Y báo chuyển theo chánh báo, Phật đã nói quá nhiều ở trong kinh Đại thừa, nếu bạn thật sự hiểu được ý nghĩa của câu nói này, bạn liền biết tai nạn của toàn thể giới, tai nạn của thái dương hệ, tai nạn của hệ ngân hà, nguồn gốc từ đâu mà có? Bản thân ta làm việc bất thiện, bởi vì đây là y báo của ta, y báo là chuyển theo chánh báo. Chúng sanh không giải quyết nỗi vấn đề này, nhất định phải chịu tai nạn này, phải chịu quả báo. Nhận thức của họ đã sai rồi, cho rằng sự việc này không liên quan gì đến ta; những người đó làm sai, ta không làm sai, quan niệm này là sai lầm! Tất cả mọi người là hoàn cảnh nhân sự của chính chúng ta, tất cả vật là hoàn cảnh vật chất ở trong đời sống chúng ta. Ngày nay, hoàn cảnh nhân sự và hoàn cảnh vật chất đều không tốt, truy cứu đến nguyên nhân căn bản là do chính chúng ta giữ tâm không tốt, bản thân chúng ta làm người chưa làm tốt, cho nên hoàn cảnh y báo của chúng ta mới tồi tệ như vậy. Đây là chỗ then chốt căn bản của tiêu tai miễn nạn, cho nên bản thân phải nhận thức rõ ràng, bản thân phải biết quay đầu. Trước kia khởi tâm động niệm không có gì không phải

vì mình, tự tư tự lợi, cho nên mới tạo thành cục diện ngày nay, tạo thành tình trạng này, tâm lượng quá nhỏ.

Khi đại kiếp nạn này đến gần kề, một gây rất nặng này cuối cùng đã đánh thức chúng ta, sửa sai đổi mới triệt để, vì tất cả chúng sanh chịu khổ chịu nạn, đây là chân thật sáng tỏ, chân thật thức tỉnh trở lại, chân thật hối cải. Kinh giáo Đại thừa, lời dạy của Phật Bồ-tát quả nhiên có cơ duyên thực hiện, chúng ta dù vào nước sôi lửa bỏng cũng không hối tiếc, chúng ta phải đi làm. Những gì không liên quan với lời dạy của Phật thì tuyệt đối không được làm, dù đối với bản thân đời này có lợi ích lớn thì chúng ta cũng không cần. Chúng ta biết những thứ đó là mê hoặc, những thứ đó là lợi lộc trước mắt, danh văn lợi dưỡng, người thế gian ngưỡng mộ vinh hoa phú quý, những thứ này là mây khói thoáng qua, hậu quả là ở tam đồ, là khổ báo. Khi mê thì không biết, khi giác ngộ thì rất rõ ràng, rất sáng tỏ.

Bản thân chúng ta giác ngộ rồi, sáng tỏ rồi thì phải đem những đạo lý này, những sự thật này nói cho người có duyên biết, nhà Phật thường nói: “Phật không độ người không có duyên.” Ai là người có duyên? Họ chịu nghe, họ có thể lý giải, có thể tiếp nhận, có thể y giáo phụng hành là người có duyên. Cho nên bản thân chúng ta đến khắp nơi để hoằng pháp, trước tiên chúng ta phải biết quán cơ. Trong quán cơ, chỗ quan trọng nhất là đại chúng thường trụ, nếu như đại chúng thường trụ vắng mặt, không thích nghe, dù bên ngoài tín đồ vẫn không ít thì nơi này không thể đến. Đây là kết duyên cho các tín đồ, thường trụ không có ý học Phật, thường trụ vẫn chạy theo tự tư tự lợi, thường trụ vẫn chạy theo danh văn lợi dưỡng, không có xem trọng Phật pháp, vậy sao có thể đi?

Chúng ta ở nơi này, trước đây ở Cư Sĩ Lâm giảng kinh Hoa Nghiêm, các bạn nhìn thấy cư sĩ Lý Mộc Nguyên mỗi một buổi giảng đều đến, không thiếu buổi nào, hôm nào có việc không đến thì ông vẫn xin phép tôi nghỉ. Kinh Vô Lượng Thọ đã giảng qua nhiều lần rồi, ông ở nhà nghe băng ghi hình, ông tụng kinh Vô Lượng Thọ rất thuộc, mỗi ngày tụng ba biến. Ông nói với tôi, mỗi ngày ông chỉ ngủ 2 giờ đồng hồ, cho nên tôi thấy ông can hỏa rất vượng, bởi ngủ không đủ. Tại sao ông như vậy? Hộ trì chánh pháp. Hy vọng mọi người quý vị có được pháp duyên thù thắng, ở nơi này học tập thật tốt, tiếp nối huệ mạng Phật, tương lai hoằng pháp lợi sanh.

Cư Sĩ Lâm với Tịnh tông Học hội nơi này, tất cả nhân viên làm việc không có người nào không nghe kinh, không có người nào không niệm Phật. Vì ai vậy? Vì chúng sanh khổ nạn toàn thế giới, không vì chính mình. Đây là đạo tràng gì?

Có rất nhiều người từ Trung Quốc đến, những lão pháp sư đến bên này nhìn thấy rồi tán thán đây là đạo tràng hàng đầu thế giới. Lời này có thật không? Chúng tôi nghe xong rất hồ thẹn, chúng tôi làm vẫn chưa đủ tốt, nếu như thật sự làm rất tốt thì thế gian đâu có những tai nạn này. Nói thật ra rất hiếm có, cư sĩ Lý lãnh đạo ở nơi đây, có một nhóm người thật sự chịu phát tâm hỗ trợ, có thể nói toàn là tình nguyện viên, bản thân Lý Mộc Nguyên cũng là tình nguyện viên, một chút đãi ngộ cũng không nhận, nhiều nhất là chỉ ở Cư Sĩ Lâm ăn một bữa cơm mà thôi. Tôi cũng là tình nguyện viên, mọi người đều là tình nguyện viên, ở đây không có đãi ngộ. Mọi người có thể làm như vậy, hết lòng làm, liều mạng đang làm, chúng tôi là báo ân Phật, báo ân chúng sanh. Thật sự có thể làm đến “trên đền bốn ân nặng” thì mới có thể “dưới cứu khổ ba đường”, cho nên chúng tôi đem “tri ân báo ân” đặt ở vị trí hàng đầu.

Có rất nhiều nơi muốn mời tôi, muốn tôi lưu trú lại, tôi không phải vì tình cảm riêng mà lưu trú. Tình cảm riêng, tôi rất cảm kích bạn, nhưng không thể được. Tôi lưu trú lại phải là chánh pháp, nơi này của bạn làm là chánh pháp, bạn không bảo tôi đến, tôi cũng phải đến. Nếu như bạn giữ tâm là tự tư tự lợi, vì đạo tràng nhỏ, vì đoàn thể nhỏ của mình, bạn quỳ dưới đất cầu xin, tôi cũng không đi. Tôi không có nhiều thời gian như vậy, tôi cũng không có nhiều tinh thần như vậy.

Hôm nay trong sách nói đến cái gì là hung, cái gì là nguy, cái gì là cấp, chúng ta phải nhận thức thật rõ ràng, thật tường tận. Đây không phải hung tai nhỏ, không phải là nguy cấp chậm rãi, mà là vô cùng nghiêm trọng. Ngày nay chúng ta dạy người, hết lòng hết dạ dạy người, có mấy người tin? Bạn dạy người ta phải làm như thế này, như thế kia, nhưng chính mình không làm được, người ta nghe rồi sẽ có rất nhiều nghi vấn, đặt rất nhiều dấu hỏi: “Lời của bạn nói là thật hay là giả?” Thích-ca Mâu-ni Phật, lão nhân gia ngài năm xưa còn tại thế là nói được làm được; nói thật ra, sau khi làm được thì ngài mới nói. Chúng ta thật ra là tâm ý qua loa, đem hành nghi cả đời của Thích-ca Mâu-ni Phật quên mất sạch sành sanh rồi, hành nghi của ngài chính là tấm gương tốt của chúng ta, chính là hình mẫu của chúng ta. Thế Tôn vì dạy dỗ chúng sanh, vì tuyên dương chánh pháp mà không ngại vất vả khó nhọc. “Phật quá vất vả, Phật quá mệt rồi”, chúng ta chưa xem thấy từ này trong kinh, trong Đại tạng giáo chưa từng nhìn thấy. Chúng ta ngày nay sao có thể nói mệt, sao có thể nói vất vả, sao có thể nói không chịu nổi? Đây không phải là lời của đệ tử Phật, là lời của ma. Trong ma vương mới có những từ vựng này, Phật Bồ-tát không có những từ vựng này.

Cho nên ở trong tai nạn lớn, lúc nguy cấp nghiêm trọng, chúng ta ngày nay còn có cơ hội ở nơi này học tập, đây là Tam bảo gia trì, là thiện căn, phước đức, nhân duyên tích lũy từ vô lượng kiếp của mọi người trong đời quá khứ đã chín muồi. Về sau, những chúng sanh khổ nạn này làm sao được độ? Phải dựa vào các bạn, các bạn có nghĩ đến hay không? Nếu như bạn nghĩ đến sự việc này thì sao có thể không nỗ lực, sao có thể không cố gắng? Có lẽ các đồng học muốn hỏi: “Chúng tôi thiện căn phước đức rất mỏng, trí tuệ rất ít, chúng tôi có thể làm được không?” Phật ở trong kinh nói cho chúng ta biết, thiện căn, phước đức, trí tuệ của tất cả chúng sanh cùng với Như Lai không hai không khác, nhưng bạn không tin. Thế nhưng hiện nay chưa có trí tuệ, hiện nay chưa có trí tuệ là do phiền não của bạn che kín, bạn không có lòng tin với chính mình. Học Phật, điều đầu tiên là khôi phục lòng tự tin, khắc phục tập khí phiền não của chính mình, nhất định sẽ được chư Phật hộ niệm. Phước báo không đủ thì tự có long thiên thiện thần gia hộ bạn, gia trì cho bạn, quyết không cầu người. Dù người phước báo lớn hơn nữa ở thế gian cũng không được mở miệng xin họ một xu tiền, đó là việc của họ. Chúng ta cầu nơi Phật. Cầu nơi Phật là chánh lý, chánh pháp, đây là năm xưa đại sư Chương Gia dạy cho tôi. Tâm của chúng ta vĩnh viễn thanh tịnh, vĩnh viễn là tự tại.

Phật dạy người đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ, chuyển phàm thành thánh, những gì chúng ta học là học ba sự việc này. Nếu duyên đầy đủ thì chúng ta đối với tất cả chúng sanh khổ nạn này làm việc nhiều một chút; duyên không đầy đủ thì làm việc ít một chút; không có duyên thì không làm, đâu có thể cưỡng cầu! Nếu có một mảy may tâm cưỡng cầu thì bạn liền không tự tại; hay nói cách khác, bạn đã không có trí tuệ. Chúng ta ngày nay cầu là vì tất cả chúng sanh khổ nạn mà cầu, quyết không phải vì bản thân mà cầu. Vì bản thân mà cầu là tạo nghiệp; vì tất cả chúng sanh mà cầu đây là phước đức, đây là công đức. Học Phật đã học nhiều năm như vậy, ngay cả một chút đạo lý này vẫn không hiểu hay sao? Cho nên, chúng ta ngày nay làm sao cứu khổ cứu nạn? Đó chính là thật sự quay đầu, đem tất cả ác mà bản thân trước đây đã tạo nhất định phải đoạn, phải đoạn sạch sẽ; còn tất cả thiện chưa tu thì bắt đầu từ hôm nay nỗ lực phụng hành.

Cái gì là thiện? Cái gì là ác? Cảm Ứng Thiên là tiêu chuẩn tốt nhất, đại sư Ấn Quang giới thiệu cho chúng ta. Phật đã nói rất nhiều về tiêu chuẩn rai rác trong kinh luận Đại thừa, không dễ gì đọc tụng. Cảm Ứng Thiên với hơn một ngàn chữ này đã đem “thiện ác” tập trung ở trong đây, từng câu đều là những gì trong kinh Phật nói, cho nên bộ sách này chính là kinh Phật. Chúng ta tu hành,

bước đầu tiên là “đoạn ác tu thiện”, cứ dựa vào bản này mà phụng hành thì được rồi; “chuyển mê thành ngộ” thì Hoa Nghiêm là giáo trình tốt nhất, Bát-nhã cũng là giáo trình tốt nhất; “chuyển phàm thành thánh” thì kinh Vô Lượng Thọ là giáo trình tốt nhất. Chúng ta không cần tìm đọc quá nhiều, đọc quá nhiều thì tinh thần phân tán, còn phải tốn rất nhiều thời gian, nắm lấy cương lĩnh trọng yếu ở trong Phật pháp, hiểu được một câu thì làm một câu. Trong chú giải đã nêu ra rất nhiều thí dụ, đều là nói về đại đức xưa đã làm thế nào để giúp đỡ người khác, những thí dụ này chúng ta có thể xem, có thể làm tham khảo. Tôi ở chỗ này nói với mọi người là tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc, là bắt đầu cứu từ căn bản. Trong pháp căn bản, “y báo chuyển theo chánh báo”, đây chắc chắn là chân tướng sự thật. “Tất cả pháp từ tâm tướng sanh”, Hoa Nghiêm nói “duy tâm sở hiện, duy thức sở biến”, chúng ta đối với lý luận cơ bản, nguồn gốc vạn pháp này phải thấu đáo thì chúng ta sẽ biết làm thế nào, chúng ta cũng có lòng tin để làm. Chân tín, nguyện thiết thì làm sao không thể chuyển cảnh giới được? Hy vọng các đồng học suy nghĩ nhiều về sự việc này, quan sát nhiều, thể hội nhiều.

Ở trong bốn câu này có một câu “*lạc nhân chi thiện*”. Cái gì là thiện, chúng ta phải nhận thức nó cho rõ ràng. Tất cả việc tốt trong thế gian nếu xen tạp tư tâm ở trong đó thì là bất thiện, nếu có 90% là vì công chúng, bên trong còn xen tạp 1% vì bản thân thì đây là bất thiện. Hoàn toàn không có tư tâm thì đó gọi là thuần thiện, chúng ta phải nâng tiêu chuẩn lên đến cảnh giới này. Có lẽ đồng tu sẽ nói cảnh giới này quá cao, thông thường người thế gian không làm được, tôi cũng biết, nhưng bản thân chúng ta phải nâng cao đến cảnh giới này, yêu cầu người khác thì không cần. Yêu cầu bản thân thì phải thuần thiện, yêu cầu người khác, người ta làm 90% vì bản thân, 10% vì người khác là khá rồi, rất hiếm có rồi! Tại sao vậy? Họ chưa giác ngộ, họ không hiểu rõ chân tướng sự thật. Người giác ngộ thì nhất định không được, xen vào 1% tư tâm cũng không được.

Chúng tôi ở đây hằng ngày giảng, hằng ngày khuyên, luôn hy vọng quý vị có một chút tỉnh ngộ trở lại, khi khuyên thì dường như tỉnh rồi, hiểu rõ rồi, lúc chúng ta rời khỏi cái bàn này thì lại hồ đồ, lại mê. Cho nên, Thế Tôn khuyên người phải khuyên 49 năm, 49 năm rốt cuộc có bao nhiêu người tỉnh ngộ trở lại? Không nhiều. Thật sự tỉnh ngộ trở lại chỉ số ít người, số ít người này chính là chúng sanh căn cơ chín muồi. Người vẫn chưa quay đầu đó là chưa chín muồi, chưa chín muồi thì để những người chín muồi đó tiếp tục giúp đỡ họ, chánh pháp trụ lâu, đời đời đều có truyền nhân thì chúng sanh mới có phước.

Hiện nay dạy học phải gian nan hơn nhiều so với trước đây, bất luận ở đức hạnh hay ở trí tuệ, thật ra mà nói đều phải vượt qua tổ sư đại đức xưa nay thì mới có thể cứu vãn thế vận. Nếu như trí tuệ, đức năng ngang bằng với tổ sư đại đức xưa nay thì không cứu nổi thế gian này. Chúng ta không thật làm thì làm sao được? Không thật làm thì không những không thể giúp được người khác mà cứu chính mình cũng không cứu nổi. Chân thật có năng lực giúp đỡ người khác thì bản thân bạn mới có thể được độ, ta người không hai. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết.